

чеський журн., 1827, III). Помер від холери.

Літ.: Воронцов. Исторический очерк кафедры эпизоотологии и бывшего Ветеринарного отделения Имп. Медико-Хир. Академии. — М., 1898; Павловский, 1912; ЕУ, 1970. — Т. 6. — С. 2031-2042; Ткаченко А. Ф. Російські діячі українського походження. Історія відносин України і Росії в особах за 337 років (1654—1991). Енцикл. довідник. — К., 2005.

ПЕТРОВ Дмитро Олексійович (1815 — після 1869) — д-р медицини (1862), стат. радник.

Із селян. Закінчив медичний факультет Московського університету (1839). Служив у Оренбурзі: лікар лінійного № 3 батальйону, військового госпітально (з 1842), штаб-лікар, ст. лікар Неплюєвського кадетського корпусу (з 1845); 1862—1867 ст. лікар Михайлівського кадетського корпусу, з 1867 — Петровської Полтавської військової гімназії. Автор публікацій у «Военно-Медицинском Журнале».

Літ.: Крылов-Толстикевич, 2012.

ПЕТРОВ Євген Євгенович (?) — канд. мед. н. (1995).

Закінчив Полтавський медичний стоматологічний інститут (1990), клінічну ординатуру. З 1993 асист. каф. пропедевтики внутрішніх хвороб з доглядом за хворими Полтавського медичного стоматологічного інституту, з 2003 доц. каф. пропедевтики внутрішніх хвороб з доглядом за хворими Української медичної стоматологічної академії. Автор бл. 112 друкованих праць, у т. ч. 22 навчальних посібників і практикумів (8 з яких затверджено ЦМК МОЗ України).

Дж.: http://www.umsa.edu.ua/kafhome/propedvnutrhvor/kaf_propvnutrhvorob_kollektiv.html.

ПЕТРОВ Олексій Іванович (1787? — 30.04/12.05.1870, м. Кременчук Полтавської губ., тепер Полтавської обл.) — священнослужитель.

Закінчив Київську духовну академію (1817). З 27.07.1819 — священник Благовіщенського собору м. Костянтиноград, у 1820—1824 — законовчитель, у 1824—1830 — вчитель малювання Костянтиноградського повітового училища, з 24.10.1824 — священник собору Різдва Богородиці м. Костянтиноград, з 24.09.1828 — цензор проповідей. 1831 висвячений у сан протоієрея, призначений ревізором церков Костянтиноградського пов. й переведений до

Успенської церкви м. Кременчук. З 04.05.1832 — градський благочинний Кременчуцького пов. й цензор проповідей, 1834—1836 — законовчитель Кременчуцького парафіяльного училища й жіночого пансіону, з 05.08.1836 — законовчитель Кременчуцького повітового училища. З 17.12.1838 — благочинний м. Кременчук й посада Крюків єдиновірських церков. Член ряду громадських організацій. Проводив активну місіонерську діяльність.

Нагородж. фіолетовою скурфією (1830), палицею (1832), камилавкою (1836), наперсним хрестом (1841), орденами св. Анни 3, 2 ст. (1847, 1853), 2 ст. з імператорською короною (1857), наперсним хрестом на Володимирській і медаллю за війну 1853—1856 на Андріївській стрічках.

Літ.: Некролог. Протоієрей г. Кременчуга о. Алексій Петров // ПЕВ.ЧН. — 1870. — 1 юн. — № 11. — С. 450-453; Полтавіка-12, 2009. — С. 479.

В. В. Коротенко

ПЕТРОВА Тамара Аркадіївна (30.09.1950, с. Дмитрівка Тамбовської обл.) — канд. мед. н. (1990), відмінник освіти України (1998).

З 1977 працює в Українській медичній стоматологічній академії: асист., доц., зав. навчальною частиною каф. клінічної фармакології. Коло наукових інтересів — основи раціонального застосування анагетичних та антибактеріальних засобів. Автор 58 наукових праць, співавтор підручників «Фармакологія» (1996, 2009), «Внутрішні хвороби (фармакотерапія больового синдрому)» (2003).

Лауреат Державної премії України (2017).

Дж.: http://www.umsa.edu.ua/kafhome/farmakology/kaf_farmakology_kollektiv.html.

С. П. Безноса

ПЕТРОВСЬКИЙ Георгій Олексійович (24.11/07.12.1901, с. Великі Сорочинці, тепер Миргородського р-ну Полтавської обл. — 15.08.1957, м. Львів) — фармаколог, терапевт, засл. діяч науки УРСР (1954).

Закінчив Харківський медичний інститут (1926). У 1932—1941 проф. Дніпропетровського, з 1945 Львівського медичних інститутів. Праці присвячені питанням фізіології і патології печінки, клінічної фармакології тощо. Запропонував класифікацію жовчогінних ліків.

Є. Є. Петров.

Т. А. Петрова.